

Spørgsmålet om *ferie med løn i landbruget* var til første behandling på konferencen. Drøftelserne fandt sted på grundlag af en rapport udarbejdet af Arbejdsbureauet. Resultatet af forhandlingerne blev, at det vedtoges, at der skulle udarbejdes et udkast til en *konvention* om forholdet.

Det vedtoges, at konventionen skulle indeholde regler om følgende: I hvert land skal de kompetente myndigheder efter forhandling med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejderorganisationer fastsætte, hvilke kategorier af personer der skal omfattes af konventionen. Et land kan undtage visse personer, f. eks. medlemmer af en arbejdsgivers familie, fra de almindelige bestemmelser. Et land, der ratificerer konventionen, skal påse, at konventionens bestemmelser gennemføres enten ved kollektive overenskomster eller gennem organer, der kan træffe afgørelse af spørgsmål om ferie med løn i landbruget. Hvert land fastsætter tidsrummet for den årlige ferie og de nærmere betingelser for erhvervelse af ret til ferie. Unge arbejdere og lærlinge bør have adgang til længere ferie end fastsat for andre arbejdere. Ligeledes bør det fastsættes, at længere tids tjeneste giver ret til længere ferie. Helligdage, almindelige fridage eller sygdomsperioder bør ikke medregnes ved udregningen af feriens længde. Ferien bør så vidt muligt kunne deles efter nærmere bestemte regler. Udkastet indeholder i øvrigt regler om arbejdsgiver- og arbejderorganisationernes medvirken ved fastsættelse af enkeltheder. Det endelige konventionsudkast vil komme til behandling på arbejdskonferencen i 1952.

Konvention nr. 99 vedr. et organ til fastsættelse af minimumslønninger i landbruget.

Efter at være blevet sammenkaldt i Genève af Det internationale Arbejdsbureaus styrelsesråd og efter at være trådt sammen til sit 34. møde den 6. juni 1951, og

Efter at der er opnået enighed om vedtagelsen af visse forslag med hensyn til tilvejebringelse af et organ til fastsættelse af minimumslønninger i landbruget, der er opført som pkt. 8 på mødets dagsorden, og

Efter at have besluttet, at disse forslag skal tage form af en international konvention, vedtager Den internationale Arbejdsorganisationens generalkonference idag den 28. juni 1951 følgende konvention, der benævnes konventionen vedrørende et organ til fastsættelse af minimumslønninger i landbruget af 1951:

Artikel 1.

1. Alle medlemmer af Den internationale Arbejdsorganisation, som ratificerer denne konvention, forpligter sig til at oprette eller opretholde et organ, der er egnet til at fastsætte minimumslønssatser for arbejdere, der er beskæftiget i landbrugsvirksomheder og ved dermed beslægtet arbejde.

2. Det skal stå alle medlemmer, der ratificerer denne konvention, frit for efter forhandling med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejderorganisationer at bestemme, for hvilke virksomheder, faglige områder og kategorier af personer den i forrige stykke omhandlede fremgangsmåde til fastsættelse af minimumslønninger skal finde anvendelse.

3. Den kompetente myndighed kan undtage visse kategorier fra samtlige eller enkelte af konventionens bestemmelser, såfremt deres arbejdsforhold gør sådanne bestemmelser uanvendelige på dem, som for eksempel medlemmer af en gårdejers familie, der er beskæftiget hos ham.

Artikel 2.

1. Det kan bestemmes i nationale love eller administrative forskrifter, kollektive overenskomster eller voldgiftskendelser, at en del af minimumslønnen ydes i form af naturalydelser i tilfælde, hvor en sådan fremgangsmåde er sædvanemæssig eller ønskelig.

2. I tilfælde, hvor der er hjemmel til delvis betaling af minimumslønninger i form af naturalydelser, skal der træffes egnede forholdsregler til at sikre,

(a) at disse ydelser er egnede for arbejderens og hans families personlige forbrug og er i deres interesse, samt

(b) at den værdi, der tillægges disse ydelser, er rimelig.